

[Alfred Jensen.]

taget i den senere tid, viser de stort set alle en temmelig stærk stigning, og det er jo udtryk for, at den økonomiske aktivitet er tilstede, at det stadigvæk går opad, og som sagt, der er intet, der tyder på, at det skulle være så forfærdelig betænkeligt at gennemføre forhøjelser af denne art.

Jeg vil gerne i denne forbindelse, ligesom andre ordførere har gjort det, henlede opmærksomheden på mit partis stilling til de udgifter, staten har påtaget sig. Jeg skal ikke komme med betragtninger på samme måde som andre har gjort det, men blot gøre opmærksom på, at den kommunistiske gruppe ikke godkender den politiske hovedlinie, regeringen følger, ejheller godkender de store udgifter til militæret, der afholdes, og ejheller har godkendt den form for opsparring, der finder sted, og når vi ikke er indforstået med denne politik, føler vi os naturligvis heller ikke forpligtet overfor den i retning af at skaffe dækning. Vi finder det tillige at være en urimelig politik at vælte så store byrder, som tilfældet er, over på den mindre bemidlede del af befolkningen gennem afgifter på elementære livsforbrønde. Det var det spørgsmål, der var til debat i går, og det, vi behandler i dag, er så de tunge skatter. Forholdet er jo det, at selvom man gennemfører de smålættelser, der er tale om her, vil der jo alligevel hvile en betragtelig del, en altfor stor del af skattebyrden på personer med små indkomster; for min skyld kan vi gerne tale om mellemindkomster, selvom jeg forstår, der er delte meninger om, hvad der sammenfattes under begrebet mellemindkomst.

Jeg skal erkende, at den forhøjelse af bundgrænsen for skattepligtens indtræden, der her foreslås, er et skridt i den rigtige retning og betyder en stor hjælp for de 80.000 skattepligtige, der fritages for at betale skat til staten. Det er jo klart, at når der er tale om indtægter af den størrelsesorden, der her er nævnt, vil jo selv en 20—40 kr. betyde meget på et budget. Men jeg gør opmærksom på, at hermed har man ikke klaret problemerne for personer med de små indkomster. Der er jo stadigvæk forbrugsafgifterne, og her er også et forhold at rette. Jeg går ud fra, at disse spørgsmål tages op til samlet behandling i udvalget, og at vi

kan spørge nyt derfra, når forslagene kommer til anden behandling.

Men selvom det altså er meget vigtigt, det, der er sket med hævnning af bundgrænsen, er jo heller ikke spørgsmålet om beskatningen af andre arbejder- og småindkomster — eller for min skyld gerne mellemindkomster — løst. De lettelser, der foreslås gennemført her, og som i bemærkningerne er opgjort fra 5 kr. til 24 kr., er jo latterligt små beløb, ufatteligt små beløb. Jeg erindrer lige så vel som andre ordførere, hvad der blev sagt i fjor, da der blev forelagt forslag om skattelettelse i forbindelse med afskaffelse af en del af tilskudsordningen. Da var den nuværende højtærede udenrigsminister meget fortørnet over, at regeringen kom med et forslag om skattelettelse på kun 10 kr. for mellemindkomster, det var alt, hvad regeringen kunne svinge sig op til. Det, vi nu får, er et forslag om skattelettelse på, såvidt jeg kan se, højst 24 kr. Man måtte jo nok kunne forlange noget mere af en regering, der stod så stærkt imod den foregående regering i skattespørgsmålet, og som har ført en, ja, flere valgkampe, sådan som den har gjort det, på skattespørgsmålet; man måtte — siger jeg — kunne forlange forslag om større nedsættelse på dette område. Jeg har med vilje ikke brugt ordet „forvente“, for jeg har ikke forventet det, men man måtte kunne forlange, at der kom forslag om noget mere.

Det er klart, at der for disse mellemindkomster er tale om en altfor stærk stigning i skattebyrden. Jeg har ved tidligere lejligheder nævnt eksempler på, hvor urimelig hårdt den rammer. Jeg forstår, at jeg ikke længere behøver at foretage beregninger; da også andre nu er opmærksomme på forholdet og kommer med tal, der viser, hvor urimelig hårdt skattetrykket er på de relativt små indkomster. Men jeg vil ved denne lejlighed alligevel drage et eksempel frem, et eksempel, som jeg henter fra „Berlingske Tidende“ — „Berlingske Aftenavis“ må jeg måske hellere sige.

I nummeret for den 9. marts påvises det, hvordan skattebyrden er blevet forøget for en indkomst, der kun har fulgt med i prisstigningen, altså reelt ikke er blevet større, og så må man vel også kunne sige, at den heller ikke har større skatteevne, end den havde